

NOM DE L'ACTIVITAT: Escalada de les vies Estasen i Homedes i ascensió al Pollegó Superior

Data: 7 d'octubre de 2006

Lloc: Pedraforca

Participants - Socis: Gerard Talavera, María Jesús García, Cristina Roquet, Martí Boleda, Albert Marsiñach, Laura Server, Dani Blasi i Lara Apellaniz

- **No socis:** Núria

Tipus d'activitat: Escalada clàssica i excursionisme

Explicació, observacions, comentaris...

Divendres a la nit agafem el cotxe direcció Saldes (C-16 fins just abans de Guardiola i ens desviem cap a Saldes i Gòsol) i passat el poble girem a mà dreta en direcció al refugi Lluís Estasen. Aparquem el cotxe al final de la carretera i passem la nit al refugi. La resta (Gerard, Xus, Albert, Laura, Dani, Lara i Núria) han quedat a les 9 a l'aparcament del refugi, però no els veurem fins el cim del Calderer, als dos primers, o fins al refugi, a la resta.

Via Estasen (Cristina Roquet i Martí Boleda; Gerard Talavera i Maria Jesús García)

L'endemà a les 8:30 sortim del refugi i agafem el camí cap a Coll de Verdet. En arribar a una tartera, l'agafem recte amunt, direcció les parets de la cara nord, seguint de tant en tant unes indicacions blanques. Un cop passat el dit de Rimbau arribem a un diedre molt marcat amb una placa a la dreta, on trobem indicacions verdes molt escandaloses que ja no ens deixaran fins al final de la via. Toca encordar-se. Després de superar els 20 metres de diedre hem de caminar una estona més i grimpar una mica fins una mena d'esperó, on comença la via de debò. A la via hi trobem algun pito, però en general cal que ens protegim amb tascons i algun friend. Les reunions es poden fer còmodament, en blocs o aprofitant algun pitó. Seguim l'aresta fins trobar un diedre un pèl complicat, amb algun pas de V, i un cop superat apareixem a una repisa amb una bona reunió. Aquí trobem el famós flanqueig, de grau assequible (IV), ben assegurat amb pitons, on hi destaca l'anomenat pitó d'Estasen, una estaca que déu n'hi do. Després d'això arribem a una repisa, on podem ensamblar-nos i seguir ben bé 200 metres, excepte un pas clau en una placa, on buscant trobarem un parell de pitons. Després de l'ensamble arribem a una canal sota la qual podem muntar reunió o seguir ensamblats. Dalt de la canal si que caldrà muntar reunió, ja que hi ha un flanqueig delicat, un diedre una mica dur i uns passos aeris un pèl complicats. Passat això ja està tot fet, i només queda ensamblar-se i ascendir al cim del Calderer, on dinem i esperem la Xus i el Gerard.

La baixada per la via normal no és senzilla i cal anar amb compte on posar els peus, no llençar pedres i seguir les fites per no encigalar-se. Arribem a la tartera i d'allà baixem fins el camí que ens portarà al refugi.

Via Homedes (Albert Marsiñach, Laura Server i Dani Blasi)

1a ascensió: F.Homedes, B.Boixeda i R.Albareda; 1935.

Aproximació: Des del refugi prendre el camí que va cap a l'oest i que enfila cap a la paret nord. Després d'una forta i curta pujada inicial, cal creuar un torrent i seguir-lo pel seu marge esquerre. Tirar amunt fins a peu de paret.

Dificultat: IV+/A0

Recorregut: 370m

Temps: 5 hores (tot i que si et lies pots trigar-ne 8)

Orientació: Nord

Material: Joc de tascons, bagues i excèntrics, 2 cordes dobles de 60 m

Observacions: - Al pas més difícil (V+) hi ha una baga penjant de l'spit que ajuda a superar el pas en A0. - El final complicat es pot evitar sortint directament per la canal. - Cal anar en compte al 5è llarg (marcat al mapa com a III), s'ha d'anar molt a l'esquerra i no enfilar-se per unes xapes que hi ha a mig flanqueig – Després del flanqueig del Planell dels Diables cal pujar per un extraplom (IV+) posant algun friend, la següent reunió no la vam trobar i amb les cordes dobles de 60m ens va anar just per arribar a la següent reunió. – Cal portar una baga llarga per muntar una reunió al final de l'últim llarg (no està equipada). – En arribar a dalt cal anar a la dreta fins a trobar unes bagues que hi ha en una roca on es munta el ràpel que baixa fins al collet

Ràpel/Descens: Ràpel de 30m pel vessant sud. Ens deixa al començament d'una canal que ens portarà fins a la tartera.

Ascensió al Pollegó Superior per la via normal (Lara Apellaniz i Núria)

L'ascensió al Pollegó superior del Pedraforca pel Coll del Verdet comença al refugi de Lluís Estasen per un camí bastant pla i molt estret que voreja part del massís. Quan aquest s'acaba comença una bona pujada entre pins que et porta fins al mateix coll. L'últim trosset és una tartera un pèl descomposta i molt vertical. Un cop a dalt, les vistes són espectaculars, Gósol, el Cadí... Ens vam trobar aquí mateix amb un grup que estava fent un curs de muntanya de la F.E.E.C. Arribats al coll s'ha d'anar en tendència a l'esquerra fins a la base de la muralla rocosa. A partir d'aquí comença una trepada de segon grau màxim on és molt difícil perdre't ja que tot el camí està indicat amb unes marques de color groc. Vas fent un seguit d'avancims fins que arribes al cim principal. L'ascensió és molt assequible i maca; no es fa gens pesada i el paisatge ajuda molt a seguir pujant. Vam dinar i el grup de la F.E.E.C va arribar de seguida, vam estar xerrant una mica amb ells i vam baixar. La baixada la vam fer per la tartera que s'inicia des del coll de l'enforcadura, on no hi ha gaire pèrdua fins a baix de tot. Al principi de la mateixa hi ha molt poca pedra i degut a la inclinació que hi ha costa bastant anar baixant, després las pedres s'acumulen i la baixadeta es fa molt millor. Un cop acabat aquest tram, és va en direcció esquerra per un camí per dins el bosc fins a retornar al refugi.